

Mads Samsings 1. maj-tale

Taler

Mads Samsing
Forbundsformand for HK

Dato

1. maj 2026

Sted

Fagforeningshuset Skive,
Jægervej 12, 7800 Skive

1 Kære venner

Jeg husker de mørke morgener.

5 Med skoletasken på ryggen. Refleksen, der fangede lyset fra bussen. Regntøjet på de våde dage.

Og så helt ud til vejkanten.

Helt derud, så buschaufføren kunne se, at jeg stod der.

10

Min mor stod i døren og fulgte med, indtil skolebussen havde samlet mig op.

Sådan var det dér, hvor jeg voksede op.

15 På landet.

Hvor der var tre kilometer til det meste.

Bybussen – nummer 74 – kørte også et par gange om dagen.

Senere blev det sådan en bus, man skulle ringe efter dagen før.

20 Og til sidst forsvandt den.

Ja, jeg lærte tidligt, at bilen ikke er en luksus.

For mange er den er en nødvendighed.

25 Og derfor rammer kriser og beslutninger heller ikke ens i hele Danmark.

Når verden bliver urolig, bliver de fleste utrygge.

Men nogle mærker det langt hårdere ved benzintanken og ved kassebåndet.

Og andre mærker det også, når tempoet stiger, og pusterum forsvinder.

30

Men Danmark er et lille land.
Alt for lille til så store forskelle.

35 Og alligevel slår vores land revner.

Revner mellem dem, der bor tæt på det hele – og dem, der har langt til det meste.

40 Revner mellem dem, der kan selvpensionere sig – og dem, der går på arbejde med smerter, fordi de ikke har et valg.

Revner mellem dem, der har indflydelse på deres egen tid – og dem, der løber hurtigere og hurtigere, mens kravene vokser.

45

Revner mellem dem, der lever af deres formuer – og dem, der lever af deres arbejde og må vende hver en krone.

Men Danmark må ikke knække over.

50

1. maj er en påmindelse om, at Danmark kun hænger sammen, når vi holder sammen. Når vi tager ansvar for hinanden.

***

55

Og ja, det går godt på papiret.
Økonomien er stærk.
Ledigheden er lav.

60 Men når vi dykker ned i regnearkene, så er fremgangen ikke kommet alle til gode.

I dele af landet, som her i Midtjylland, er beskæftigelsen stadig ikke tilbage på samme niveau som før finanskrisen.

65 Andre steder har man for længst indhentet det – og meget mere til.

Det hænger ikke sammen.

70 Der skal være arbejde, tryghed og fremtid i hele Danmark.
For det må aldrig være et postnummer, der afgør troen på fremtiden.

Men de sidste mange års kriser, krig og politiske beslutninger har sat sig i hverdagen.

75 De kan mærkes, når vækkeuret ringer om morgenen, selv om kroppen siger fra.
De kan mærkes, når indkøbskurven bliver dyrere, selv om der ligger de samme varer i den.

80 De kan mærkes, når bilen skal tankes, og man godt ved, at det ikke er en mulighed at lade den stå.

For mange steder i Danmark er bilen den, der får hverdagen til at hænge sammen.

85 Når man skal på arbejde.
Til fritidsaktiviteter.
Til indkøb.
Og hjem igen.

90 Når jeg ikke nåede bussen og måtte finde en anden løsning.

Og mange steder kræver det to biler i indkørslen, hvis arbejds- og familieliv skal gå op.

95 Det er ikke luksus.
Det er hverdagen.

***

100 Og revnerne. De trænger ind i arbejdslivet.

Mange af jer mærker, at hverdagen er ude af balance.

At tempoet stiger.

105 At presset vokser.
At der bliver længere mellem pauserne.

Vores kamp handler om noget helt grundlæggende:

110

Et arbejdsliv, man kan holde til.

Retfærdig pension og mulighed for tilbagetrækning for dem, der ikke kan holde helt til pensionsalderen.

115 Og løn, man kan leve af, som rækker til hverdagen, og så vi også har råd til at holde fri.

Men lad mig sige det, som det er:

Danmark har stress.

120 Hvis flere skal kunne arbejde helt frem til pensionen, er politikerne nødt til at tage stress alvorligt.

Hvis de virkelig forventer, at I skal arbejde længere, så har de også et ansvar for at sikre, at I kan holde til det.

125

Her skylder de stadig svar.

Vi har brug for retfærdig tilbagetrækning.

For ordninger, der griber jer, der simpelthen ikke kan holde hele vejen.

130 Jer, der hver dag knokler for jeres løn.

Og lønnen, den skal række længere.

I skal ikke igen og igen stå med regningen, hver gang verden bliver mere usikker.

135

Kriser må ikke altid ende hos dem, der i forvejen har mindst luft.

Ikke hos dem, der allerede mærker prisstigningerne først.

Ikke hos dem, der hver eneste dag går på arbejde og holder samfundet i gang.

140

***

Ja, verden forandrer sig.

Det ved vi godt.

145 Nogle vil sige, at sådan er verden bare.

At vi må indrette os.

At politikerne alligevel ikke lytter.
At omstilling og uro har en pris.

150

Og ja, selvfølgelig skal vi omstille os.
Selvfølgelig forandrer verden sig.

Men lad os aldrig acceptere, at det altid er de samme, der skal betale prisen.

155 Lad os aldrig acceptere, at almindelige mennesker skal bære byrden.

Det er ikke rimeligt.
Det er ikke værdigt.
Og det er ikke den vej, et samfund som vores skal gå.

160

Derfor skal vi stadig kæmpe for arbejdsliv, man kan holde til.
For retfærdig tilbagetrækning.
Og for løn, man kan leve af.

165 For vi må ikke ende et sted, hvor nogle få taler let om fremtiden, mens alt for
mange andre betaler prisen med deres tid, deres helbred og deres tryghed.

***

170 Og jo mere uroligt det politiske landskab bliver, jo vigtigere er det, at vi holder
fast i det, vi har kæmpet os til sammen.

I vores aftaler.
I vores fællesskab.

175 I den danske model.

For det er i aftalerne, vi skaber tryghed.
Og det er dér, vi skaber resultater, som I kan regne med.

180 Resultater, der ikke bare kan skrives væk i et nyt regeringsgrundlag eller rulles
tilbage af skiftende flertal på Christiansborg.

Og det er værd at minde os selv om.
Ikke mindst på Store Bededag.

185

Derfor bliver én ting vigtigere end noget andet i de kommende år:
Organisering.

190 For jo stærkere vi står sammen, jo stærkere står vores aftaler.
Og jo stærkere står Danmark.

For Danmark må ikke knække over.

195 Og vi skal ikke finde os i, at revnerne får lov at vokse.

Ikke mellem land og by.

Ikke mellem dem, der kan følge med, og dem, der bliver sat af.

Ikke mellem dem, der kan trække sig tilbage, og dem, der slider sig frem.

200

Vi skal være grønne.

Vi skal omstille os.

Men hverdagen skal også hænge sammen.

205 Og der skal være tid, råd og overskud til at komme på arbejde, hente børn,
handle ind og få livet til at hænge sammen – også dér, hvor Bus 74 ikke længere
kører.

210 Danmark må ikke blive et land, hvor forskellene får lov at vokse sig så store, at
flere og flere mister balancen i hverdagen.

Danmark skal være et land, hvor man kan sende sine børn med bussen om
morgenen – i alt slags vejr – og tro på, at der er arbejde, tryghed og fremtid dér,
hvor de vokser op.

215

Det er det, vi kæmper for.

Det er derfor, vi organiserer os.

Det er sådan, vi holder sammen.

220 Rigtig god 1. maj.

Kilde

Manuskript modtaget fra taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype
Digitalt manuskript

Tags
1. maj-tale, Fagbevægelsen

230 **URI**
<https://www.dansketaler.dk/tale/mads-samsings-1-maj-tale-2026>

235

240

245

250

255

260